

NOVÁK VALENTIN

Reinkarnációs fájdalom

Néha elfelejtem, hogy meghalok,
ilyenkor átítat a fény,
mint szivacsot a víz,
s a halni készülőket
letörölgetem magammal...

Néha elfelejtem, hogy vagyok,
csak lélegzem bele az időbe,
mint egy óra –
meghalodom magam
naponta többször is...

Néha önemésztő a tértelenség,
csak ténfergek magamban,
mint egy kóbor állat –
időmaradékokat
szimatolva...

Néha belém ütközik
a várandós jövő...
Mint mákgubó-csapoló
fantáziálom át magam
tejüvegén...

Néha elmúlok, és újra
összeállok...
Kínoz a reinkarnációs fájdalom.
A vajúdó nők sajkása
én vagyok.

Megfoghatatlanból
érkező csatakiáltásom
bennük erősül,
s betölti a steril
szülőszobákat...

NOVÁK VALENTIN

Ha

Mátrix-vers

Ha szúr a szívtáj,
gondolom, vége...
Készülök sután,
de üvöltöznek a gangon,
és kijött a kávé
már megint...

Ha arra riadok,
minden kikapcsolt-fehér,
és félve keresem
a valóság kapaszkodóit –
eszembe jut,
hogy fenn az Álmodóban
leállították a gépemet...

Ha megdörzsölöm
szemsarkaim,
ott fény szikrázik...
Ilyenkor tudom,
nem itt élünk...
Ez csak látszat-orgia!

Orrunkat beleütjük a falba,
ami saisi fátyol csupán,
de annyira belakott
lét-térfelünk,

nem merjük
félrehajtani...

Ha lenyeletik
az életplacebót,
ami mágikus villamossággal
tölti el az agyat,
bedőlök megint –
mégis ennyi jár...

Ha elhiszem, hogy
a Föld-filmvászon vibrál,
és semmi sincs azon túl,
de hőse vagyok e
hologram-komédiának –
kosztümös álomtöredék
nagyjelenetekkel,
nagymonológokkal,
epizód-villanásokkal;
teljes életet
is élhetek
veletek,
lefőtt kávé
kevergetve,
a körgangra kitett
hokedlin...